

Gen. 24

¹Avraam era bătrân, înaintat în vârstă; și Domnul binecuvântase pe Avraam în orice lucru.

²Avraam a zis celui mai bătrân rob din casa lui, care era îngrijitorul tuturor averilor lui: "Pune-ți te rog, mâna sub coapsa mea;

³și te voi pune să juri, pe Domnul, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului, că nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele Canaanitilor, în mijlocul cărora locuiesc,

⁴ci te vei duce în țara și la rudele mele să iei nevastă fiului meu Isaac."

⁵Robul i-a răspuns: "Poate că femeia n-are să vrea să mă urmeze în țara aceasta; va trebui să duc oare pe fiul tău în țara de unde ai ieșit tu?"

⁶Avraam i-a zis: "Să nu care cumva să duci pe fiul meu acolo!

⁷Domnul, Dumnezeul cerului, care m-a scos din casa tatălui meu și din patria mea, care mi-a vorbit și mi-a jurat, zicând: "Seminței tale voi da țara aceasta", va trimite pe Îngerul Său înaintea ta; și de acolo vei lua o nevastă fiului meu.

⁸Dacă femeia nu va vrea să te urmeze, vei fi dezlegat de jurământul acesta, pe care te pun să-l faci. Cu nici un chip să nu duci însă acolo pe fiul meu."

⁹Robul și-a pus mâna sub coapsa stăpânului său Avraam, și i-a jurat că are să păzească aceste lucruri.

¹⁰Robul a luat zece cămile dintre cămilele stăpânului său, și a plecat, având cu el toate lucrurile de preț ale stăpânului său. S-a sculat, și a plecat în Mesopotamia, în cetatea lui Nahor.

¹¹A lăsat cămilele să se odihnească, în genunchi, afară din cetate, lângă o fântână. Era seara, pe vremea când ies femeile să scoată apă.

¹²Și a zis: "Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam! Te rog, dă-mi izbândă astăzi, și îndură-Te de stăpânul meu Avraam.

¹³Iată, stau lângă izvorul acesta de apă, și fetele oamenilor din cetate vin să scoată apă.

¹⁴Fă ca fata căreia îi voi zice: "Pleacă-ți vadra, te rog, ca să beau", și care va răspunde: "Bea, și am să dau de băut și cămilelor tale", să fie aceea, pe care ai rânduit-o Tu pentru robul Tău Isaac! Și prin aceasta voi cunoaște că Te-ai îndurat de stăpânul meu."

¹⁵Nu sfârșise el încă de vorbit, și-a ieșit, cu vadra pe umăr, Rebeca, fata lui Betuel, fiul Milcăi, nevasta lui Nahor, fratele lui Avraam.

¹⁶Fata era foarte frumoasă; era fecioară, și nici un bărbat n-avusese legături cu ea. Ea s-a pogorât la izvor, și-a umplut vadra și s-a suit iarăși.

¹⁷Robul a alergat înaintea ei, și a zis: "Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta."

¹⁸"Bea, domnul meu", a răspuns ea. Și s-a grăbit de a plecat vadra pe mână, și i-a dat să bea.

¹⁹După ce i-a dat și a băut de s-a săturat, a zis: "Am să scot apă și pentru cămilele tale, până vor bea și se vor sătura."

²⁰A vărsat în grabă vadra în adăpătoare, și a alergat iarăși la fântână ca să scoată apă; și a scos pentru toate cămilele lui.

²¹Omul o privea cu mirare și fără să zică nimic, ca să vadă dacă Domnul a făcut să-i izbutească sau nu călătoria.

²²Când s-au săturat cămilele de băut, omul a luat o verigă de aur, de greutatea unei jumătăți de siclu și două brățări, grele de zece sicli de aur.

²³Și a zis: "A cui fată ești? Spune-mi, te rog. Este loc pentru noi în casa tatălui tău, ca să rămânem peste noapte?"

²⁴Ea a răspuns: "Eu sunt fata lui Betuel, fiul Milcăi și al lui Nahor."

²⁵Și i-a zis mai departe: "Avem paie și nutreț din belșug, și este și loc de găzduit peste noapte."

²⁶Atunci omul a plecat capul, și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului,

²⁷zicând: "Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, care n-a părăsit îndurarea și credințioșia Lui față de stăpânul meu! Domnul m-a îndreptat în casa fraților stăpânului meu."

²⁸Fata a alergat și a istorisit mamei sale acasă cele întâmplate.

²⁹Rebeca avea un frate, numit Laban. Și Laban a alergat afară la omul acela, la izvor.

³⁰Văzuse veriga și brățările în mâinile surorii sale, și auzise pe sora sa Rebeca spunând: "Așa mi-a vorbit omul acela." A venit dar la omul acela, care stătea lângă cămile la izvor,

³¹și a zis: "Vino, binecuvântatul Domnului! Pentru ce stai afară? Am pregătit casa, și am pregătit un loc pentru cămile."

³²Omul a intrat în casă. Laban a pus să descarce cămilele, a dat paie și nutreț cămیلelor și a adus apă pentru spălat picioarele omului aceluia și ale oamenilor care erau cu el.

³³Apoi, i-a dat să mănânce. Dar el a zis: "Nu mănânc până nu voi spune ce am de spus." "Vorbește!" a zis Laban.

³⁴Atunci el a zis: "Eu sunt robul lui Avraam.

³⁵Domnul a umplut de binecuvântări pe stăpânul meu, care a ajuns la mare propășire. I-a dat oi și boi, argint și aur, robi și roabe, cămile și măgari.

³⁶Sara, nevasta stăpânului meu, a născut, la bătrânețe, un fiu stăpânului meu; și lui i-a dat el tot ce are.

³⁷Stăpânul meu m-a pus să jur, și a zis: "Să nu iei fiului meu o nevestă dintre fetele Canaaniților, în țara cărora locuiesc;

³⁸ci să te duci în casa tatălui meu și la rudele mele, ca de-acolo să iei nevestă fiului meu."

³⁹Eu am zis stăpânului meu: "Poate că femeia n-are să vrea să mă urmeze."

⁴⁰Și el mi-a răspuns: "Domnul, înaintea căruia umblu, va trimite pe Îngerul Său cu tine, și-ți va da izbândă în călătorie, și vei lua fiului meu o nevestă din rudele și din casa tatălui meu.

⁴¹Vei fi dezlegat de jurământul pe care mi-l faci, dacă te vei duce la rudele mele; și dacă nu ți-o vor da, vei fi dezlegat de jurământul pe care mi-l faci."

⁴²Eu am ajuns azi la izvor, și am zis: "Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, dacă binevoiești să-mi dai izbândă în călătoria pe care o fac,

⁴³iată, eu stau la izvorul de apă, și fata care va ieși să scoată apă, și căreia îi voi zice: "Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta",

⁴⁴și care îmi va răspunde: "Bea tu însuși, și voi da de băut și cămیلelor tale", fata aceea să fie nevasta pe care a rânduit-o Domnul pentru fiul stăpânului meu!"

⁴⁵Înainte de a sfârși de vorbit în inima mea, iată că a ieșit Rebeca, cu vadra pe umăr, s-a coborât la izvor, și a scos apă. Eu i-am zis: "Dă-mi să beau, te rog."

⁴⁶Ea s-a grăbit, și-a plecat vadra deasupra umărului, și a zis: "Bea, și voi da de băut și cămیلelor tale." Am băut, și a dat de băut și cămیلelor mele.

⁴⁷Eu am întregat-o, și am zis: "A cui fată ești?" Ea a răspuns: "Sunt fata lui Betuel, fiul lui Nahor și al Milcăi." I-am pus veriga în nas, și brățările la mâini.

⁴⁸Apoi am plecat capul, m-am aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului, și am binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, că m-a călăuzit pe calea cea dreaptă, ca să iau pe fata fratelui stăpânului meu pentru fiul lui.

⁴⁹Acum, dacă voiți să arătați bunăvoință și credincioșie față de stăpânul meu, spuneți-mi; dacă nu, spuneți-mi iarăși, ca să mă îndrept la dreapta sau la stânga."

⁵⁰Laban și Betuel, drept răspuns, au zis: "De la Domnul vine lucrul acesta; noi nu-ți mai putem spune nici rău nici bine.

⁵¹Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta fiului stăpânului tău, cum a spus Domnul."

⁵²Când a auzit robul lui Avraam cuvintele lor, s-a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului.

⁵³Și robul a scos scule de argint, scule de aur, și îmbrăcăminte, pe care le-a dat Rebecii; a dat de asemenea daruri bogate fratelui său și mamei sale.

⁵⁴După aceea, au mâncat și au băut, el și oamenii care erau împreună cu el și s-au culcat. Dimineața când s-au sculat, robul a zis: "Lăsați-mă să mă întorc la stăpânul meu."

⁵⁵Fratele și mama fetei au zis: "Fata să mai rămână câtva timp cu noi, măcar vreo zece zile: pe urmă, poate să plece."

⁵⁶El le-a răspuns: "Nu mă opriți, fiindcă Domnul mi-a dat izbândă în călătoria mea; lăsați-mă să plec, și să mă duc la stăpânul meu."

⁵⁷Atunci ei au răspuns: "Să chemăm pe fată, și s-o întregăm."

⁵⁸Au chemat dar pe Rebeca, și i-au zis: "Vrei să te duci cu omul acesta?" "Da, vreau", a răspuns ea.

⁵⁹Și au lăsat pe sora lor Rebeca să plece cu doica ei, cu robul lui Avraam și cu oamenii lui.

⁶⁰Au binecuvântat pe Rebeca, și i-au zis: "O, sora noastră, să ajungi mama a mii de zeci de mii, și sămânța ta să stăpânească cetățile vrăjmașilor săi!"

⁶¹Rebeca s-a sculat, împreună cu slujnicele ei, au încălecat pe cămile, și au urmat pe omul acela. Robul a luat pe Rebeca, și a plecat.

⁶²Isaac se întorsese de la fântâna "Lahai-Roi", căci locuia în țara de miazăzi.

⁶³Într-o seară, când Isaac ieșise să cugete în taină pe câmp, a ridicat ochii, și s-a uitat; și iată că veneau niște cămile.

⁶⁴Rebeca a ridicat și ea ochii, a văzut pe Isaac, și s-a dat jos de pe cămilă.

⁶⁵Și a zis robului: "Cine este omul acesta, care vine înaintea noastră pe câmp?" Robul a răspuns: "Este stăpânul meu!" Atunci ea și-a luat marama, și s-a acoperit.

⁶⁶Robul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe care le făcuse.

⁶⁷Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale.

Gen 29. 21-31

²¹În urmă Iacov a zis lui Laban: "Dă-mi nevasta, căci mi s-a împlinit sorocul, ca să intru la ea."

²²Laban a adunat pe toți oamenii locului și a făcut un ospăț.

²³Seara, a luat pe fiica sa Lea, și a adus-o la Iacov, care s-a culcat cu ea.

²⁴Și Laban a dat ca roabă fetei sale Lea pe roaba sa Zilpa.

²⁵A doua zi dimineață, iată că era Lea. Atunci Iacov a zis lui Laban: "Ce mi-ai făcut? Nu ți-am slujit oare pentru Rahela? Pentru ce m-ai înșelat?"

²⁶Laban a răspuns: "În locul acesta nu-i obicei să se dea cea mai tânără înaintea celei mai mari.

²⁷Isprăvește săptămâna cu aceasta, și-ți vom da și pe cealaltă pentru slujba, pe care o vei mai face la mine alți șapte ani."

²⁸Iacov a făcut așa, și a isprăvit săptămâna cu Lea; apoi Laban i-a dat de nevastă pe fiica sa Rahela.

²⁹Și Laban a dat ca roabă fetei sale Rahela, pe roaba sa Bilha.

³⁰Iacov a intrat și la Rahela, pe care o iubea mai mult decât pe Lea; și a mai slujit la Laban alți șapte ani.

³¹Domnul a văzut că Lea nu era iubită; și a făcut-o să aibă copii, pe când Rahela era stearpă.

Gen 34

¹Dina, fata pe care o născuse lui Iacov Lea, a ieșit să vadă pe fetele țării.

²Ea a fost zărită de Sihem, fiul Hevitului Hamor, domnitorul țării. El a pus mâna pe ea, s-a culcat cu ea și a necinstit-o.

³S-a lipit cu toată inima de Dina, fata lui Iacov, a iubit fata, și a căutat s-o liniștească.

⁴După aceea Sihem a zis tatălui său Hamor: "Ia-mi de nevastă pe fata aceasta!"

⁵Iacov a aflat că-i necinstise pe fiica sa Dina; și fiindcă fiii săi erau cu vitele la pășune, Iacov a tăcut până la întoarcerea lor.

⁶Hamor, tatăl lui Sihem, s-a dus la Iacov ca să-i vorbească.

⁷Dar când s-au întors fiii lui Iacov de la pășune, și au auzit lucrul acesta, s-au supărat și s-au mâniat foarte tare; pentru că Sihem săvârșise o mișelie în Israel, culcându-se cu fata lui Iacov: așa ceva n-ar fi trebuit să se facă niciodată.

⁸Hamor le-a vorbit astfel: "Fiul meu Sihem s-a lipit cu toată inima de fata voastră; vă rog, dați-i-o de nevastă,

⁹și încuscriți-vă cu noi; voi dați-ne fetele voastre, și luați pentru voi pe ale noastre.

¹⁰Locuiți cu noi; țara vă stă înainte, rămâneți în ea, faceți negoț și cumpărați pământuri în ea."

¹¹Sihem a zis tatălui și fraților Dinei: "Să capăt trecere înaintea voastră, și vă voi da ce-mi veți cere.

¹²Cereți-mi o zestre cât de mare și cât de multe daruri, și voi da tot ce-mi veți zice; numai dați-mi fata de nevastă."

¹³Fiii lui Iacov au răspuns, și au vorbit cu vicleșug lui Sihem și tatălui său Hamor, pentru că Sihem necinstise pe sora lor Dina.

¹⁴Ei i-au zis: "Este un lucru pe care nu-l putem face să dăm pe sora noastră unui om netăiat împrejur; căci ar fi o ocară pentru noi.

¹⁵Nu ne vom învoi la așa ceva decât dacă vă faceți și voi ca noi, și dacă orice parte bărbătească dintre voi se va tăia împrejur.

¹⁶Atunci vă vom da pe fetele noastre, și vom lua pentru noi pe ale voastre; vom locui cu voi, și vom face împreună un singur norod.

¹⁷Dar dacă nu voiți să ne ascultați și să vă tăiați împrejur, ne vom lua fata și vom pleca."

¹⁸Cuvintele lor au plăcut lui Hamor și lui Sihem, fiul lui Hamor.

¹⁹Tânărul n-a pregetat să facă lucrul acesta, căci iubea pe fata lui Iacov, și era cel mai bine văzut în casa tatălui său.

²⁰Hamor și fiul lui Sihem s-au dus la poarta cetății, și au vorbit astfel oamenilor din cetatea lor:

²¹"Oamenii aceștia au gânduri de pace față de noi; să rămână dar în țară, și să facă negoț; țara este destul de largă pentru ei. Noi vom lua de neveste pe fetele lor, și le vom da de neveste pe fetele noastre.

²²Dar oamenii aceștia nu vor voi să locuiască împreună cu noi, ca să alcătuim un singur popor, decât dacă orice parte bărbătească dintre noi se va tăia împrejur, după cum și ei înșiși sunt tăiați împrejur.

²³Turmele lor, averile lor și toate vitele lor, vor fi atunci ale noastre. Să primim numai ce cer ei, ca să rămână la noi."

²⁴Toți cei ce treceau pe poarta cetății, au ascultat pe Hamor și pe fiul său Sihem; și toți bărbații au fost tăiați împrejur, toți cei ce treceau pe poarta cetății.

²⁵A treia zi, pe când sufereau ei încă, cei doi fii ai lui Iacov, Simeon și Levi, frații Dinei, și-au luat fiecare sabia, s-au năpustit asupra cetății, care se credea în liniște, și au ucis pe toți bărbații.

²⁶Au trecut de asemenea prin ascuțișul sabiei pe Hamor și pe fiul său Sihem; au ridicat pe Dina din casa lui Sihem, și au ieșit afară.

²⁷Fiii lui Iacov s-au aruncat asupra celor morți, și au jefuit cetatea, pentru că necinstiseră pe sora lor.

²⁸Le-au luat oile, boii și măgarii, tot ce era în cetate și ce era pe câmp;

²⁹Le-au luat ca pradă de război toate bogățiile, copiii și nevestele, și tot ce se găsea în case.

³⁰Atunci Iacov a zis lui Simeon și lui Levi: "Voi m-ați nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor țării, Canaaniților și Feresiților. N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni; ei se vor strânge împotriva mea, mă vor bate, și voi fi nimic, eu și casa mea."

³¹Ei au răspuns: "Se cuvenea oare să se poarte cu sora noastră cum se poartă cu o curvă?"

Gen 37.2,3,4

²Iată istoria lui Iacov. Iosif, la vârsta de șaptesprezece ani, păștea oile cu frații lui; băiatul acesta era cu fiii Bilhei și cu fiii Zilpei, nevestele tatălui său. Și Iosif spunea tatălui lor vorbele lor cele rele.

³Israel iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrânețe; și i-a făcut o haină pestriță.

⁴Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toți, și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nici o vorbă prietenească.

1 Cor. 9.24-25

²⁴Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să câpătați premiul!

²⁵Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji.

Gen. 37.12-25

²Frații lui Iosif se duseseră la Sihem, ca să pască oile tatălui lor.

³Israel a zis lui Iosif: "Frații tăi pasc oile la Sihem! Vino, căci vreau să te trimit la ei." "Iată-mă, sunt gata", a răspuns el.

⁴Israel i-a zis: "Du-te, rogu-te, și vezi dacă frații tăi sunt sănătoși, și dacă oile sunt bine; și adu-mi vești." L-a trimis astfel din valea Hebronului și Iosif a ajuns la Sihem.

⁵Pe când rătăcea pe câmp, l-a întâlnit un om. Omul acela l-a întrebat: "Ce cauți?"

⁶"Caut pe frații mei", a răspuns Iosif; "spune-mi, te rog, unde pasc ei oile?"

⁷Și omul acela a zis: "Au plecat de aici; căci i-am auzit spunând: "Haidem la Dotan." Iosif s-a dus după frații săi, și i-a găsit la Dotan.

⁸Ei l-au zărit de departe, și până să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare."

¹⁹Ei au zis unul către altul: "Iată că vine făuritorul de visuri!

²⁰Veniți acum, să-l omorâm și să-l aruncăm într-una din aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică, și vom vedea ce se va alege de visurile lui."

²¹Ruben a auzit lucrul acesta, și l-a scos din mâinile lor. El a zis: "Să nu-i luăm viața!"

²²Ruben le-a zis: "Să nu vărsați sânge; ci mai bine aruncați-l în groapa aceasta care este în pustie, și nu puneți mâna pe el." Căci avea de gând să-l scape din mâinile lor, și să-l aducă înapoi la tatăl său.

²³Când a ajuns Iosif la frații săi, aceștia l-au dezbrăcat de haina lui, de haina cea pestriță, pe care o avea pe el.

²⁴L-au luat și l-au aruncat în groapă. Groapa aceasta era goală: nu era apă în ea.

²⁵"Apoi au șezut să mănânce. Ridicându-și ochii, au văzut o ceată de Ismaeliți venind din Galaad; cămilele lor erau încărcate cu tămâie, cu leac alinător și smirnă, pe care le duceau în Egipt.

Gen 37.23

Când a ajuns Iosif la frații săi, aceștia l-au dezbrăcat de haina lui, de haina cea pestriță, pe care o avea pe el.

Gen 37.31,32

¹Ei au luat atunci haina lui Iosif; și junghiind un țap, i-au muiat haina în sânge.

³²Au trimis tatălui lor haina cea pestriță, punând să-i spună: "Iată ce am găsit! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu."

Gen 37.26-36

²⁶Atunci Iuda a zis fraților săi: "Ce vom câștiga să ucidem pe fratele nostru și să-i ascundem sângele?"

²⁷Veniți mai bine să-l vindem Ismaeliților, și să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră." Și frații lui l-au ascultat.

²⁸La trecerea negustorilor madianiți, au tras și au scos pe Iosif afară din groapă, și l-au vândut cu douăzeci de sicli de argint Ismaeliților, care l-au dus în Egipt.

²⁹Ruben s-a întors la groapă; și iată că Iosif nu mai era în groapă. El și-a rupt hainele,

³⁰s-a întors la frații săi, și a zis: "Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?"

³¹Ei au luat atunci haina lui Iosif; și junghiind un țap, i-au muiat haina în sânge.

³²Au trimis tatălui lor haina cea pestriță, punând să-i spună: "Iată ce am găsit! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu."

³³Iacov a cunoscut-o, și a zis: "Este haina fiului meu! O fiară sălbatică l-a mâncat! Da, Iosif a fost făcut bucăți!"

³⁴Și și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe coapse, și a jelit multă vreme pe fiul său.

³⁵Toți fiii și toate fiicele lui au venit ca să-l mângâie; dar el nu voia să primească nici o mângâiere, ci zicea: "Plângând mă voi pogori la fiul meu în locuința morților." Și plângea astfel pe fiul său.

³⁶Madianiții l-au vândut în Egipt lui Potifar, un dregător al lui Faraon, și anume căpetenia străjerilor.

Gen. 42.13,21,23,32

¹³Ei au răspuns: "Noi, robii tăi, suntem doisprezece frați, fii ai aceluiași om, din țara Canaan; și iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viață."

²¹Ei au zis atunci unul către altul: "Da; am fost vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui, când ne ruga, și nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi necazul acesta."

²³Ei nu știau că Iosif îi înțelegea, căci vorbea cu ei printr-un tâlmaci.

³²Suntem doisprezece frați, fii ai tatălui nostru; unul nu mai este, și cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru în țara Canaan."

Gen. 44.28

²⁸Unul a ieșit de la mine, și cred că a fost sfâșiat negreșit de fiare, căci nu l-am mai văzut până astăzi.